

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Sildig Opvaagnen (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 84. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388790800/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

veed det: siden hiin Nat er jeg Deres for evig; jeg har faaet et nyt Hjerter, en ny Sjal. Jeg er aldeles forandret; mine Tanker, mine Ønsker, mine Længsler have kun eet Maal – Dem, Dem elskede, tilbedede Mand! O! had mig ikke! foragt mig ikke! Det er ikke Sandse- lighed, som drager mig til Dem; nej! reen skal min Kjerlighed være; men tale med Dem: maae jeg, for at udøse mit kvalfulde Hjerter, for at afbede en Brøde, for hvilken Skjæbnen alene maae staae til Ansvar. Jeg veed ikke hvad jeg skriver – Klokken 11 i Aften venter jeg Dem – min Mand er paa Landet – forbarm Dem over

den ulykkelige **i**»

»Hemmelighed« lød det tredje, men i Tiden formodentlig det mel- lemste »er Livsprincipet i Kjerlighed; uden denne raangler Myrthen baade Rod og Top. Dersom Nogen vidste, at jeg elskede Dig, dersom Du var min ægteviede Mand; ja, jeg troer, at det Umulige, blev vir- keligt. Men hvilket Tempel for vore lønlige Glæder! et Pulterkam- mer, fuldt af Commiskjoler og Blaarlærred! – I Aften rejser Manden til P*. Kl. 11 ere Alle tilsengs undtagen hun, der venter Dig med brændende Hjerter. Solen staaer først op Kl. 7. Ah! der er længe til, in- den jeg siger: Frantz! Frantz! Steh auf! der Morgen graut.«

Da jeg var færdig med Læsningen, og det sidste Brev faldt ud af min skjælvende Haand, rejste L* sig, greb mig i Skuldrene, og spurgte med et gjennemborende Blik: »Naa, gode Præstemand?»

»Hvorledes« sagde jeg »ere disse Breve komne i deres Hænder? ere de ogsaa ægte?»

»Saa ægte« raabte han, »som *cortex peruviana selecta*; men ikke fuldt saa gavnlige for Sundheden, og jeg har dem directe fra Hr. Galanen selv.«

(Den ulykkelige Frue H* fortalte mig siden, hvorledes det var gaaet til. Da Doctoren om Eftermiddagen var kommen igjen, for at see til den Syge, begyndte denne atter at phantasere, og det endnu ty- deligere end tilforn; tilsidst havde han befalet hende – som han be- standig antog for Doctorinden – at bringe ham en vis Skuffe af Cha- toilet; i Skuffen var en dobbelt Bund; ved at trykke paa en Stift var den øverste sprunget op, og Brevene komne tilsyne; han havde flyet hende Samme med de Ord: »Der Elise! har Du dine Breve! riv dem istykker, eller brænd dem!« Hun sønderrev nogle andre Papirer, gik hen bag hans Seng, og læste Biletterne. Ikke længere sig selv mægtig,

havde hun leveret Doctoren dem, og nu var Loddet kaster over den grusomt bedragne Mand.)

»Min arme, beklagelsesværdige Ven!« sukede jeg, »hvilken Bestemmelse tager De nu? hvad vil De gjøre?« Han slap mig, og gik med hurtige Skridt og knyttede Hænder rundt i Værelset. »Hvad jeg vil gjøre?« gjentog han mange Gange.

»For det første,« tog jeg atter til Orde, »storde vel disse fatale Breve tilintetgjøres?«

»Tilintetgjøres?« skreg han, »disse Breve?« – han rev dem hurtigen til sig – »hvad! disse søde, velsignede Kjerlighedspanter!« han knugede dem med en Eiskers Hæftighed til sit Bryst – »Nej, Pastor! ved dem kan jeg ikke skille mig; de skal følge med mig i Graven, og fra Graven didop, hvor alle saadanne Panteforskrivninger engang skulle indløses.«

»O, min Ven! min Ven!« sagde jeg, »ere de ikke allerede der forlængst protocollerede? hvorfor vil De være hendes Ankiager? Dem hører hverken Hævnen eller Dommen til; men en Gud, hvis Retfærdighed er ophøjet over vore snart hændende Lidenskaber.«

Han standsede, saa længe op til Himmelen, og gav mig dem derpaa tilbage. »Der,« sagde han roligere, »behold dem! tilintetgør dem! men lov mig først: at De, naar jeg er død og borte, vil vise hende dem!«

Jeg lovede det; men lagde til: »hvorfor, kjære Doctor! vil De tale om Døden? deres Stød er haardt, forfærdeligt – De mister en Kone, som De elsker – en uvardig, foragtelig Skabning; men har De ikke endnu deres Børn?«

Han saae stivt paa mig, og skoggrede vildt i Vejret: »Hvis Børn? mine Børn? – nej Majorens Børn –« – »De to ældste,« afbrød jeg, »vare jo fødte inden han kom til Byen, og Ingen kan, ved et blot flygtigt Øjekast, tage fejl af deres Fader.«

»Og de andre?« spurgte han bittert smilende, »hvo af dem, hvor mange af dem ere mine? har De ikke læst Brevet, og synes Dem ikke, at de ligne ham op ad Dage? – o!« – han slog sig med den knyttede Haand for Panden, og gik atter med stærke Skridt omkring i Kammeret.

Jeg taug – jeg vidste i en Hast Intet at svare; thi naar jeg tænkte mig om, fandt jeg, at han ikke havde saa ganske Uret, fornemmelig hvad den gifte Datter angik. Hendes Lighed med Majoren var umiskjende-